

פאולה החכמה

איטליה

בעמק ריאטי היפה שבטוסקנה שוכן כפר וילה-נובה. שני איכרים אלמנים חיו בכפר, שכנים, אחד מרצ'לו איש ערמומי וכעסן, שני, לואיג'י, אדם שקט וחרוץ. אדמות שלהם נגעו זה בזה ונמשכו גם לאורך נחל יפה, רחב אך לא עמוק.

בן אחד רק היה למרצ'לו ושמו פיליפה. אבא לא חינך אותו טוב ופיליפה היה עצלן גדול, ובלשון המעטה גם לא חכם גדול. "בחור בינוני" קראו לו תושבי הכפר "לא חכם גדול ולא טיפש קטן". אבל אבא מרצ'לו היה גאה מאוד כי אולי הוא לא חרוץ ולא חכם אבל..בן! כי ללואיג'י לא היו בנים אלא בת אחת בלבד ושמה פאולה. בת, נכון, אבל איזו בת! יפהפה, חכמה, חרוצה. איך שלא תשבח אותה לא יהיה מספיק. אלא שמרצ'לו נהג ללעוג ללואיג'י כשנפגשו

בפונדק שבכפר. "אין לך למי להוריש את המשק" אמר "בת שלך תתחתן ותעוף מכאן. לי יש בן שימשיך במשק אחרי!" אלא שפיליפה שהיה כאמור עצלן ולא הביא תועלת רבה למשק של אבא. במקום להשגיח על הפועלים בשדה נהג לשכב תחת עץ ולנום, והפועלים לקחו דוגמה ממנו. כתוצאה חלק מאדמות מרצ'לו הניבו אך מעט, חלק אחר, בעיקר זה שגבל באדמות לואיג'י היה פשוט אדמת בור. חבל היה ללואיג'י כשראה את אדמותיו של שכנו ורצה מאוד לקנות אותם ממנו. הוא בעצמו היה עובד טוב וגם בתו פאולה עזרה, שניהם עבדו יחד עם הפועלים באדמתם והמשק שלהם פרח. לכן לואיג'י ביקש מדי פעם ממרצ'לו שימכור לו חלקה, אך זה דחה אותו בלך ושוב. בסוף, כדי להתפטר מהנדנודים של לואיג'י אמר לו מרצ'לו "אמכור לך חלקה מאדמותיי אם תביא לי שק קמח טחון שאינו קמח!" וחשב שבכך גמר את כל הויכוחים.

לגם וקרא "טפו, טפו, זה לא חלב!" "אכן חלב ולא חלב" אמרה פאולה.

ושוב קיבל לואיג'י חלקה יפה מאדמות מרצ'לו. אך אחרי זמן מה הלכה פאולה בעצמה למרצ'לו. "אני יודעת שיש לך טבחית מעולה, שאתה גאה בה ומספר בכל הכפר איזה מטעמים היא מכינה לך. אבל אם היא לא תדע להכין מה שאני יודעת, תמכור לנו עוד חלקת אדמה."

צחק מרצ'לו "אין דבר אוכל שהטבחית שלי לא יודעת להכין, אני מסכים. אבל אם היא תצליח, מה אקבל מכם?" "נחזיר לך את החלקות שקנינו אצלך, והן עכשיו מעובדות יפה ונותנות יבולים שלא דמיינת עליהם." "מסכים" ענה מרצ'לו. "אז תגיד לטבחית שלך להכין לי שתי ביצים צלויים על שיפוד" אמרה פאולה. "זה לא יתכן" קרא מרצ'לו. הוא רץ למטבח אך הטבחית שלו לא מוכנה הייתה אפילו לשמוע על תבשיל כזה. "מי מכניס לך שטויות כאלה לראש?" שאלה. "זאת פאולה" סיפר לה. "גם כן בשלנית" אמרה הטבחית

חזר לואיג'י לביתו מצוברח. הנה החלקה נשמטת מידיו. מה זה קמח שאינו קמח? אך כשסיפר זאת לפאולה היא אמרה "אל תדאג אבא, אני יודעת." היא לקחה שבבי עץ, הכניסה לטחנת קפה גדולה וטחנה אותם לנסורת דקה, דקה. שמה את הנסורת בשק ואמרה לאבא להביא אותה למרצ'לו. לא הייתה למרצ'לו ברירה והסכים למכור את החלקה.

עבר זמן, לואיג'י עבד את החלקה שרכש יחד עם פאולה והיא הניבה יפה. רצה לואיג'י לקנות ממרצ'לו חלקה נוספת והסיפור חזר על עצמו. "הביא לי כד חלב שאינו חלב" התנא מרצ'לו.

כששמעה זאת פאולה הלכה לגן בו צמח עץ תאנה גדול. היא שברה ענף אחד ותחתיו שמה כד. שרף התאנה הוא טפטף ובמשך הלילה התמלא הכד בנוזל לבן. הפעם הלכה פאולה בעצמה למרצ'לו. "הנה הבאתי לך חלב" אמרה. זה הביט בכד וראה חלב. "תטעם" אמרה פאולה. הוא מזג קצת לכוס,

"שתבוא הנה ותראה לי."

באה פאולה למטבח של מרצ'לו וביקשה שתי ביצים. שמה אותם בסיר על אש ובישלה עשר דקות. אחרי שהיו כבר קשות קילפה אותן, תקעה על שיפוד וצלתה אותן מעל האש. "כך אני אוהבת לאכול ביצים" אמרה. טעמה גם הטבחית והתפלאה "אכן ביצים צלויים על שיפוד טובות מכל צורת ביצים אחרת. תודה פאולה שלימדת אותי."

וכך עוד חלקת אדמה עברה לידי לואיג'י.

למרצ'לו לא נשארו אלא דונמים בודדים של אחו עליהם רעה עדר כבשים עלוב שלו. קשה היה להתפרנס מכך. אמנם קיבל כסף עבור האדמות שלו אבל כסף לא צומח, להפך, הוא אוזל ואפילו די מהר. הוא החליט לחפש פרנסה אחרת. יום אחד הוא בא לביתו של לואיג'י ושאל "יודעים אתם מי זה סבסטיאן?" "לא" השיבו. "זה הבחור הצעיר שאדמותיו מעבר לנחל. הוריו נפטרו והוא נשאר לבדו.

יש לו אדמות רבות וגם חורשה יפה, אך שמעתי שקשה לו להתגבר על הכל. אני רוצה

לקנות אצלו את החורשה, כי נמאס לי מחקלאות ואהיה לנגר. אולי אצליח ללמד גם את פיליפה את המקצוע. אלא שסבסטיאן לא בא לכפר ולא יכולתי לפגוש אותו בפונדק. אני מוכן למכור לכם את החלקה האחרונה שלי, אבל רק אם פאולה תתחרה עם פיליפה, הבן שלי."

"מה התחרות?" שאלה פאולה. "תלכו להזמין את סבסטיאן אלי. מי יבוא ראשון איתו, זה המנצח. אבל כשתעברו את הנחל שבין אדמותינו ואדמות סבסטיאן, אסור לכם להרטיב את רגליכם."

"אני מוכנה לצאת מחר בבוקר" אמרה פאולה, וכך נדברו.

בבוקר ניגשה פאולה לאורווה, הכינה את הסוסה האהובה שלה ויצא רכובה עליה אל הנחל. שם ישב כבר פיליפה עם דלי גדול ושאל מים מהנחל. "מה אתה עושה?" שאלה פאולה. "אני רוצה לרוקן את הנחל כדי לעבור ברגליים יבשות" ענה. צחקה פאולה, האיצה את הסוסה ורכבה דרך המים. הסוסה הייתה

לבית החולים ולא ראו אותו יותר בכפר וילה
נובה. פיליפה מכר את יתר אדמות משקו
ללואיג'י וגם הוא נעלם מהכפר.
וסבסטיאן? כמובן התחתן עם פאולה, כי איך
אפשר אחרת באגדה.

גבוהה והמים בקושי הגיעו לברכיה ועל רגליה
של פאולה לא נפלה אפילו טיפה.

בצד שני ראתה פאולה בית יפה. היא ניגשה
ודפקה בדלת. כעבור רגע פתח לה בחור
גבוה ונאה. הוא רצה לשאול מי זה בא ומה
רוצה אך כשראה את פאולה היפה נאלם ולא
הוציא מילה מפיו. פאולה ביקשה שיבוא
איתה, והוא אפילו לא שאל לאן ולשם מה.
הלך אחריה מוקסם מיופייה וממרץ שבכל
תנועותיה. בלי מילה עלה אחריה על הסוסה
ורכבו מעבר לנחל, שם ראו את פיליפה שואב
עדיין מים בדלי. רק אז התאושש סבסטיאן
קצת ושאל לאן פאולה מובילה אותו והיא
סיפרה לו זאת.

כשהגיעו לביתו של מרצ'לו אמרה פאולה
"הביט על רגלינו, בדוק האם יבשות?" "ואיפה
פיליפה?" שאל. "הוא עדיין שואב מים
מהנחל" סיפרה פאולה.

מרצ'לו לא יכול היה יותר לסבול את הבושה.
הוא התחיל לזעוק, לקפץ במקום, להשתולל
עד שנפל מעולף על הארץ. הביאו אותו מהר